

ΗΧΩ ΤΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ

Panem et circenses! Αυτό εἶνε πλέον τὸ οἰκόσημον τῶν Ἀθηναίων μας ὡς πόλεως. Αἱ Ἀθηναίαι μὲ τὴν ζέστην των καὶ τὴν σκόνην των, μὲ τοὺς χιλίους συλλόγους, μὲ τὸν ἀνηλεῆ ἥλιον, μὲ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, μὲ τὰ ἀναιδῶς χαίνοντα εἰς πᾶσαν γωνίαν οὐρητήρια, μὲ τὸν κῆπον τοῦ κλαυθμῶνος, μὲ τὰς ἀναριθμήτους ἐταίρας καὶ ἐφημερίδας, μὲ Δημαρχίαν καὶ Νομαρχίας σκιάς, μὲ Παπαμιχαλοπούλους καὶ Λομβάρδους πάντοτε ὑπουργοὺς τῶν ἐσωτερικῶν, βεβαίως δὲν ἠδύναντο νὰ καταλεχθῶσι μεταξὺ τῶν διασκεδαστικῶν πόλεων. Ἀλλὰ θαυμάσατε πόσον ἀπὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὸ πείσμα τῆς πρωταπριλιάτικης ἀπογραφῆς τοῦ κ. Καζάζη ἤρχισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τρόπους μεγαλοπόλεως, ὅπως μικρὰ ὑπηρετήρια ὑποκρίνεται τὸ ὕψος μεγάλης κυρίας! Ἄν ἔχουν οἱ Παρίσιοι τὸ bois du Boulogne, ἡ Βιέννη τὸ Πράτερ, ἡ Φλωρεντία τὰς Κασσίνας, ἔχουν καὶ αἱ Ἀθηναίαι τὰ Πατήσια καὶ τοὺς Στύλους. Ἄν καταβαίνουν οἱ Παρισιοὶ εἰς Νίκαιαν, ροβολουῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰς Φάληρον. Ἄν ἐορτάζουν οἱ Γάλλοι τὴν 14 Ἰουλίου, χαλοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὸν κόσμον τὴν 25 Μαρτίου. Ἄν ἔχουν ἐκεῖνοι μουσεῖα, θεάματα, πανοράματα, ἐκθέσεις, ἔχομεν καὶ ἐδῶ —μετρήσατε— τὸ ἀνατομικὸν μουσεῖον τοῦ Σιμόν, τὰ θηλυκὰ πρόσωπα τοῦ ἰταλικοῦ θιάσου, τὸν παλιῆτασον τοῦ Δερσέν, τὴν χανοῦμισσαν καὶ τὸν δερβίσην τοῦ «Ποσειδῶνος». Ἄν ἔχουν αὐτοὶ κατ' ἔτος ἵπποδρομίας εἰς τὸ Σαντιλλῶ ἢ τὸ Λουσαν, ἀπεκτίσαμεν καὶ ἡμεῖς τὰς φαληρικὰς τῆς Ἰπτικῆς Ἐταιρίας. Μὲ ὀλίγα ἐκὼμῃ ὁ μόνος προσοδοφόρος φόρος, ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ τὸ ἰσοζύγιον, θὰ εἶνε ὁ ἐπὶ τῶν διασκεδάσεων.

***

Ἡ γελόεσσα, ἡ μαγευτικὴ, ἡ δροσερὰ Φαληρικὴ ἀκτὴ, ἡ ὁποία μὲ τὰ ἀνωτέρω ἰδικά μου ἔχει ἀκούσει ἕως τώρα περισσότερα ἀπὸ τὰ κύματά της ποιητικὰ ἐπίθετα, λάμπει ὅλη ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ κ. Στεφανίδου. Αἱ ἀμαξοστοιχίαι καταφθάνουσιν εἰς αὐτὴν τρέχουσαι ταχύτερον τῆς γλώσσης τοῦ κ. Πλατούτσα ὅπως κομίσωσι τοὺς θεατάς.

Ἡ σκηνογραφία εἶνε ὄντως ὡραία. Ἡ θάλασσα ἀπλοῦται γαληνιαία ὡς κ. Σταμούλης, τὸν ὁποῖον ἀνακαλύπτω ρεμβάζοντα παρὰ τὴν ὄχθην. Μακρὰν πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων φαίνονται ὀρθοῦμενοι ὁ Ὑμηττός καὶ ὁ Παρασκευαΐδης. Ἐπὶ τῆς ἐξέδρας διακρίνεται ἀλλόκοτος μᾶζα κεφαλῶν, χειρῶν, ποδῶν, διόπτρων, κινουμένων, ἐνρουμένων, συμπλεκόμενων ἀκατανοήτως. Ὑπεράνω ὅμως ὄλων αὐτῶν ὑψοῦνται τὰ φωκῶλα τοῦ κ. Τρικούπη, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα παρακολουθεῖ μετ' ἐνδιαφέροντος τοὺς τρέχοντας ἵππους. Περιᾶτων δὲ τὸ ὄμμα ἀπὸ τῶν εὐγενῶν τετραπόδων, τὰ ὁποῖα μὲ ἀτενῆς τὸ βλέμμα, τεταμένους τοὺς μηρούς καὶ ὑπερηφάνως ὀρθοῦντα τὸν λαιμὸν τρέχουν, τρέχουν, τρέχουν, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἀνακόπτονται, ἀλλὰ ἐξέρχονται τῆς γραμμῆς καὶ μόνος σχεδὸν ὁ ὁριτιστὴς φθάνει εἰς τὸ στάδιον, εἰς τὸν πρωτοπόρον μας, ὅστις τὰ παρατηρεῖ ἐπίσης ἀτενῶς καὶ μὲ ὑψωμένον τὸν τράχηλον, ἐλλογιζόμενος ἀκούσιως τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ ἐν τῷ κοινοβουλευτικῷ ἵπποδρομικῷ. Ὡς

ὁ Ὅριτιστὴς ἐλλῆς, ἤρξατο καὶ αὐτὸς τρέχων ἄνευ πολλῶν ἐλπίδων ἐπιτυχίας, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἄλλοι ἵπποι ἀπεκλείσθησαν ἄλλοι ἀπεσῶρθησαν τῆς πάλης, ἄλλων περιεπλάκησαν οἱ πόδες εἰς τὰ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ σχοινία καὶ οὕτω κατώρθωσε μόνος ἐλλείψει ἀντιπάλων νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα.

Τὴν δὲ κοινοβουλευτικὴν παρομοίωσιν καθιστᾷ πλήρη ἡ τῆ στιγμὴ ταύτη ἀκριβῶς τελουμένη ἀμοιβαία ξυλοκόπησις δύο ἐκ τῶν τζόκευ, οἵτινες τυχόντες παραπλευρῶς ἀλληλοδέρονται ὡς ἀντιφρονούντες βουλευταὶ τῆς ἐλληνικῆς βουλῆς, οἱ ὅποιοι συναντῶνται ἐπὶ τοῦ βήματος.

Ἡ σκηνὴ εἶνε πράγματι ὀμηρικὴ.

Οἱ ἵπποι ὀργανακτῆσαντες διὰ τὰ ἐπὶ τῆς ράχεώς των, ἡ μᾶλλον ἐπὶ τῆς ράχεως τῶν ἀναβατῶν των, τελούμενα ἀφηνιάζουν. Τὸ παραδείγμα τῶν ἀκολουθεῖ καὶ μία κυρία, ἡ ὁποία μετὰ θλίψεως εἶδεν ἀποχωροῦν τοῦ ἀγῶνος τὸ ἀγαπητὸν της ζῶον. Καὶ ὁ δρόμος τελειώνει.

***

Ἐπακολουθεῖ τρίτος, τέταρτος, πέμπτος δρόμος. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν βλέπω οὔτε ἀκούω τίποτε πλέον. Δὲν βλέπω πλέον οὔτε τὸν κ. Κασιμάτην ἐπὶ τῆς ἀμάξης του παραδίδοντα εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του μάθημα περὶ τῶν ἵπποδρομιῶν ἐν Ἀμερικῇ, οὔτε τὸν κ. Μουὺ εἰζάγοντα τοὺς κλήρους τῶν στοιχημάτων, οὔτε τὴν ζωηρὰν κυρίαν ἣτις φιλεῖ γλυκύτατα τὸν καθίδρον τράχηλον νικήσαντος ἵππου. Δὲν ἀκούω οὔτε τὸν χρεμετισμὸν τοῦ εὐτυχοῦς ζῶου, οὔτε τὰ ἀκατανόητα ἐλληνογαλλικὰ μερικῶν Commenceux, οὔτε τὰς τὰς φωνὰς μιᾶς γαλλίδος institutrice, ἡ ὁποία κάμνει αὐτὴ μὴν περισσότερον θόρυβον ἐν τῇ ἐξέδρα, παρὰ αἱ τέσσαρες ὁμοῦ φορβάδες αἱ τρέχουσαι ἐν τῷ σταδίῳ. Ὁ κωνιορτὸς μὲ ἠφάνισεν, ἡ δίψα μὲ ἀπετελείωσεν, ὁ ἥλιος μὲ τύφλωσεν. Ἀλλὰ περισσότερον τοῦ ἡλίου τὰ κόκκινα μιᾶς κυρίας ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ οἱ δύο ἥλιοι μιᾶς ἀμαζόνος ἐν τῷ πεδίῳ σκέπτομαι ἂν ἤρξατο πρὸς ἐμὲ καὶ ἐγὼ ἔτρεχα πρὸς τὰ ἐκεῖ πόσον γρήγορα θὰ ἐφθάναμεν εἰς τὸ τέρμα. Ἡ σκέψις αὕτη μὲ θερμαίνει τόσο ὥστε ζητῶ νὰ δροσισθῶ μὲ κανὲν ποτήριον ζύθου εἰς τινὰ τῶν παρακτίων παραγκῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ζύθος εἶνε θερμὸς καὶ νομίζεις ὅτι τὸ ποτήριόν σου ἐγερμίσθη ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ κανενὸς ἵππου. Βλασφημιῶν σπεῦδω ὡς καθυστερήσας ἀγωνιστῆς τῶν ἵπποδρομιῶν νὰ προσφάσω τὸ ἀναχωροῦν τραῖνον διὰ νὰνέλθω εἰς τὰς Ἀθήνας...

— Καὶ τί ἰδέαν ἔχεις διὰ τὰς ἵπποδρομίας;

— Ἐγὼ; ὅτι ἂν δὲν ἐγίνοντο αὐταὶ θὰ ἐχρειαζόμην περισσότερον κόπον διὰ νὰ εὕρω τίποτε ἄλλο μὲ τὸ ὁποῖον νὰ γεμίσω αὐτὴν τὴν σελίδα.

BINOCLE

ΑΣΜΟΔΑΪΚΑ

Ἐπὶ τῇ εἰδήσει, ὅτι ὁ βραβευθεὶς διὰ τὸ πρόπλασμα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γλάδστινος καλλιτέχνης κ. Βιτάλης ἀπελθὼν ἐξ Ἀγγλίας, ὅπου μετέβη διὰ νὰ μελετήσῃ καὶ ζωτανὸν τὸ πρωτότυπον τοῦ ποιηθησομένου ἔργου, εὐρίσκειται νῦν ἐν μέσῃ Γερμανία, ἐν Βερολίνῳ, δὲν δυνάμεθα ἄλλως νὰ ἐξηγήσωμεν τί ζητεῖ πλέον ἐκεῖ καὶ διατί ἐκεῖ πλάττει τὸ ἔργον του, ἐκτός ἂν τὸν παραδεχθῶμεν τόσο εὐσυνειδητὸν καὶ τόσο βαθεῖαν γνώσιν τῆς